

SCEN

Tonsättarhappening. Karin Rehnqvist komponerar en väv där det folkliga och det konstmusikaliska förenas.

MUSIK

**WEEKENDFESTIVAL
MED KARIN REHNQVIST**

MEDVERKANDE: ULRIKA BODÉN, SUSANNE ROSENBERG, SOFIA SANDÉN

SÅNG: HELENA GABRIELSSON MED FLERA MUSIKER (21/4)

KUNGLIGA FILHARMONIKERNA UNDER NIKLAS WILLÉN (22/4)

LA CAPELLA-KÖREN, DIRIGERAD AV KARIN EKLUNDH

JONNY AXELSSON, KUNGSBACKA PIANOTRIO (23/4)

Några duvor, som vant sig vid att ha en trygg tillflykt på Milles "Orfeus"-grupp på Hötorget, störs och flaxar osäkert omkring då det vanliga lördagshandelsstojet omkring dem utökas med bleckblåsstötar och kulningsrop från de öppna fönstren i Konserthusets fasad. Också bland de passerande märks förvåningen, inte minst då löftena om "halva priset" från torghandlarna plötsligt intensifieras på ett sätt som inte verkar helt marknadsmässigt.

Det som pågår är nu inte ett desperat reklamutspel utan en happening, komponerad och regisserad av Karin Rehnqvist. Ljudbilden är typisk för tonsättaren, en väv där det folkliga och det konstmusikaliska förenats, och där historia och samtid, liksom andligt och profant, ingår oväntade symbioser.

Att det finns en stark kontinuitet i Rehnqvists skapande inser man lätt.

För den som varit med om föregående dags "soppkonsert" kunde duvernans flykt till kulning direkt kopplas till inledningsraderna i "Puksånger – lockrop": "Det for två vita duvor allt upp till himlens höjd, och när de kom tillbaka så var de vänd till tre." Denna högst oortodoxa sångcykel för pukor och två folksångerskor utgör om man så vill en urcell ur vilket hennes senare skapande grott.

Den extrema enkelheten i detta verk kan i sin tur ställas mot utflykten i senmodernismens utkanter som präglar pianotrio "Beginning" från 2003, ett verk som avslutade festivalen på söndagskvällen. Med ett kraftigt "Big Bang"-cluster startas här en process som tar fasta på instrumentens förmåga att uttrycka allt ifrån spädaste fiolgrubbel till intensiva samspelsförlopp.

Men det var enda gången under de här dagarna då man kunde ana ett inflytande från hennes kompositionslärare Bryan Fernéyough och dennes komplexitetsideal. Rehnqvist söker kommunicera med lyssnarna, och förloppen är vanligtvis långt enklare att följa.

I ORKESTERVERKET "Arktis, Arktis" blir musiken isviddsödig, något som förstärktes i Niklas Willéns breda tolkning under lördagens välbesökta konsert med filharmonikerna. Tempot föreföll nästan vara anpassat till bildspelet snarare än tvärtom. Bilderna – av Hans Strand, som fanns med i samma polarexpedition som Karin Rehnqvist deltog i 1999 – är i sig fascinerande men styrde samtidigt lyssnandet på ett inte helt oproblemiskt sätt, i synnerhet som Rehnqvists musik är så rik på associationsmöjligheter.

Hötorgsbesökarna kunde höra både bleckblåsstötar och kulningsrop från Konserthusets fönster.

FOTO: LARS-ERIK ÖRTHLUND

Det gäller också för körverket "Till Ängeln med de brinnande händerna". Men här förstärkte regin, signerad Svante Grogarn, intrycket snarare än konkurrerade med det. Det trekvartslånga verket snuddar vid det kvinnoperspektiv på världens och himlens hemligheter som "Puksånger – lockrop" fylls av. Här finns också anknytningen till det rituella och mytiska som utgör en så fascinerande del av Rehnqvists estetik.

ATT KARIN REHNQVIST ÄR så sympatiskt lågmäld och chosofri när det gäller att presentera sina avsikter – vilket åhörarna kunnat glädja sig

åt under de här dagarna – bör inte dölja att det finns vida utsikter och stora visioner i hennes musik. Konserthusets initiativ att ge en svensk tonsättare en sådan här fokusering kunde knappast ha fått en bättre start. Och visst är det en ovanlig tillgång att ha en tonsättare som vid behov kan rycka in då en sängerska får förhinder vid repetitionerna. Sådant inger förtroende och respekt i en värld där så mycket av musiken tillkommer vid datorskärmar, på bekymmersamt avstånd från utövarna.

THOMAS ANDERBERG
musik@dn.se